

Pikopolonica.

ikopolonica je bila nekdanj nezatna rdeča gobica. Stala je v senčnatem gozdu in mali palček Bradač si je postavil pod njo svoj domek. Bradač je bil zelo majhen, komaj nekaj centimetrov visok, a njegova rjava bradica je bila predolga, kajti pri hoji mu je vedno nagajala in se mu zapletala med nožice, da je revček telebnil na tla in se udaril na nosek, da mu je pritekla kapljica živordeče krvi.

Kadar je bil Bradač doma pri svoji ljubljeni pikopolonici, je bil kaj živahen in vesel. Dražil je dolgokrako kobilico in jo ščegetal z drobno bilko, da je često skočila kar čezenj in mu ušla. Potem je zlezal na nizko streho svoje gobice, kjer je najrajši legel, vtaknil pod glavo svojo kapico in zadremal.

Doma je Bradač res udobno živel. Hujše se je pa možičku godilo, če je taval okoli po svetu. Njegovi bratci so se radi iz njega norčevali; ker je bil tako neroden, da je kar na lepem padal. Poredneži so mu celo zložili pesemco, katero so vselej zapeli, kadar so opazili, da kora po mahu k njim:

»Skoči Bradač,
urnih krač,
dvigni se iz travice,
boj se, boj se kravice;
kravica te bo ham, ham,
bratec bo umrl nam,
škoda dolge bradice!«

Bradač je pa bil skromen možek. Svojim bratcem se je samo prijazno smehljal.

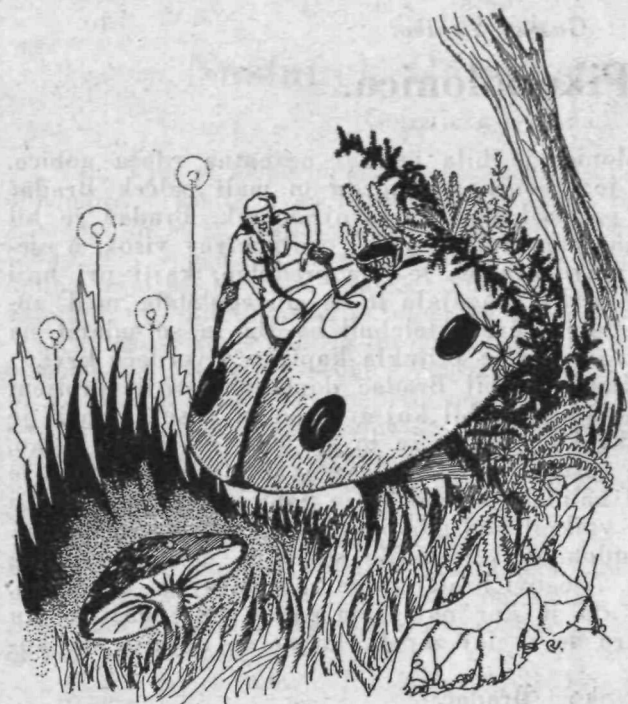
Sicer so pa bili Bradačevi veliki gospodje. Imeli so visoke, pedenj velike hišice, sloneče na pestrobjnih gobah, ki so ponosno žarele.

Kadar je obiskal svoje bratce Bradač, so ga vodili po svojih prostranih hišicah, mu postregli s strdjo divje čebele in se z njim rvali na zeleni tratci. Ubogi Bradaček je bil najmanjši in najšibkejši ter je vedno podlegel, a bratci so zmagovalcu ploskali, ni se jim smilil njihov šibkejši brat.

Ko se je nekega dne vrnil Bradač domov in splezal na rdečo streho svoje gobice polonice, kjer je občudoval zarjco, ki je kukala skozi veje dreves, je začul pod seboj pritajeno šepetanje. Pogledal je na tla. Zagledal je dve ostudni gosenci, ki sta se pomenkovali, da prideta zjutraj s svojimi sestricami nad gobico, ki ima pač dobro in slastno meso. Z združenimi močmi sta sklenili polastiti se gobice, se v nji naseliti in jo uničiti. Uboga gobica je pred svojima sovražnicama stala vsa preplašena, a pomagati si ni znala, čeprav je vedela, da ji preti strašna smrt.

Dobrodušni Bradač je poslušal neusmiljenki in kar žal mu je bilo svoje gobice, prav zelo žal! Začutil je mokroto v očeh in celo v nosku, da je kihnil tako glasno, da je preplašil gosenci, ki sta mislili, da je v bližini skrit sovražnik, in sta urno odlezli.

Bradač je objel svojo rdečo gobico in jo jel tolažiti:

»Ne boj se, polonica moja miljena, rešim te, prav gotovo, da te rešim, véruj mi! K svojemu stricu pojdem, ki je star, zelo star in zna čarati. Ta mi pač pomore!«

Čeprav se je bližala že noč, je vendar sklenil Bradač takoj obiskati strica samotarja, ki je prebival v neki gozdni votlini. Bradač je zagledal pred seboj kosmatega čmrlja. Tega je nekdaj skrtil pred razdraženim sršenom, kateremu je čmrlj hotel odnesti med, pa ga je presenetil, a pritlikavi Bradač je čmrlja skrtil pod velik lipov list, da ga je razsrjeni sršen zaman iskal.

Pritlikavec je poklical čmrlja, ki je počenil predenj, in Bradač mu je sedel na hrbet. Kmalu sta bila pred votlino strica čarovnika. Čmrlj je Bradača odložil in odšel k svoji strinji divji čebeli v goste. Čebela je prebivala v nekem votlem drevesu. Povsod je bila znana kot največja skopulja. Za svojo strd je strinja kar trepetala in nikomur ni postregla z njo.

Ko je vstopil Bradač, je stric vil piščalko iz tanke vrbove šibice in se takoj prihajaču prijazno nasmehnil:

»Vem, vem, kaj bi rad, le počakaj,« je dejal in možek je čakal.

Striček je napravil piščalko in stopil pred duplino, kjer je pihljah lahni vetrc. Starček je po tem vetrcu poskušal posneti glasove svoje tanke piščalke. Zadovoljen se je vrnil in rekel svojemu nečaku:

»Bilke, mojih brzozavov nosilke, so prisluškovale, ko si tolažil svojo gobico. Takoj so oddale novico svojim sestram, te spet drugim in kmalu sem zvedel novico, da prideš. Pomagal ti bom. Jutri pride krdelo gosenic. Tvoje gobico bodo spoznale po rdeči barvi. Evo, tu imaš umazano črno barvo, namaži z njo gobico in komaj sam jo boš spoznal, a gosenice je pač ne bodo in odhitele bodo dalje!«

»Ne, ne, dragi striček, moja gobica mora ostati lepo rdeča,« je zadjikoval mali nečak.

»Rdeča? Ali veš kaj napravi? Naredi na nji s to barvo črne pike, še lepša bo postala, prava pikopolonica bo. Tvoji sovražniki, jo pa najbrž ne bodo spoznali.«

»Kaj pa, če jo spoznajo?« je vprašal skrbni možek.

»No, če jo pa spoznajo,« je dejal striček, »pa napravi prav čez sredo njene strešice s to črno barvo tanko črto in zapoj:

»Pikopolonica, gobica rdeča,
zdaj pa postani žuželka blesteča!«

Zletela bo spremenjena v prijazno žuželko in rešena bo svojih sovražnikov. K tebi se bo pa vedno vračala, da se ne boš dolgočasil,« je rekel striček in Bradaček se je hvaležno poslovil.

Pred votlino je že čakal čmrlj. Kosmatin je bil slabe volje, kajti skopa strinja mu ni privoščila niti najmanjšega polizka medu in pošteno je bil lačen.

»Kar hitro pojdiva, domov se mi mudi, kjer me čaka lonec strdi,« je zagodel čmrlj in že sta letela nazaj k rdeči gobici.

Čmrlj se je odmajal domov, kar pijan je bil od same lakote, a Bradaček mu ni mogel postreči, ker ta dan ni ničesar imel pripravljenega.

Prijazno se je smehljala gobica svojemu pritlikavcu, ko je jel s črno barvo slikati po nji pikice. Ko je delo dokončal, je legel k počitku in željno pričakoval drugega dne, a barvo in drobni čopič, ki mu ga je dal striček, je imel že kar pripravljeno.

Preden je posijala zarja, je bil Bradač že na nogah. Na strehi svoje gobice skrit je oprezoval, kaj se bo zgodilo.

Tedaj je videl v daljavi, kako se je v travi nemirno premikalo krdelo gosenic, ki so se bližale vedno bolj in bolj. Kmalu so bile pri gobici in so jo jele ogledovati. Čul je, kako so se živahno poménkovale. Nekatere so trdile, da to ni tista okusna gobica polonica, saj je vsa pikasta, a druge so trdile, da je prav ona.

Naposled so zmagale druge gosenice in vse krdelo se je napotilo proti nji, da jo napade.

Pritlikavec je spoznal, da se mu prva nakana ni posrečila. Vzel je svoj čopič in čakal. Ko so hotele pasti na gobico prve sovražnice, je potegnil čez sredo tenko črno črto in zapel:

»Pikopolonica, gobica rdeča,
zdaj pa postani žuželka blesteča!«

Komaj je to spregovoril in se spustil po njenem stebelcu na tla, se je streha gobice razpočila, belo stebelce se je skrčilo v majhno telesce. Pš, pš, je zašumelo in nad glavami začudenih sovražnic je zaplesala ljubka žuželka. Gosenice so kar strmele in zijale za njo, dokler ni zginila v daljavi.

Pikopolonica je zdaj žuželka sreče; kdor jo vidi, je vesel. Slednji dan se vrača k svojemu dragemu pritlikavcu in ga spremlja po njegovih potih; nizko leteča nad njim ga opozarja na nevarnosti in skrivne sovražnike. Vsi pritlikavci bratci ga zdaj visoko cenijo, kajti nihče nima tako dobre prijateljice.

Drobna rdeča gobica pa pikopolonica ne bo postala nikoli več.

